

de eneste lande, der kunne konkurrere med os på det her område.

Det er en meget stor omstilling og et meget grundlæggende vilkår i vores samfund, vi er ved at få ændret. Vi har inden for rækkevidde – og så kan man kalde det positivt eller negativt, der er nok nogle ordførere, der vil kalde det negativt – at faktisk alle børn bliver passet på den ene eller den anden måde, og det gør de jo, fordi forældrene ønsker det. Det har betydning, at det her altså tog længere tid, end vi havde regnet med, men alligevel er det takket være regeringens indsats, at vi er nået så langt, som vi faktisk er nået.

Jeg synes så, det er helt fint, at man netop kører med en lav profil i kommuneaftalerne for ikke en gang til at komme ud i, at man har opstillet et perspektiv, man ikke kan holde, fordi der faktisk skal bygges flere pladser, end vi havde forudset, men det er også helt soleklart, at det er pasningsstilbudene, der har fået den højeste prioritet i aftalen med kommunerne, så man siger, at der, hvor der er et råderum, skal det ikke mindst bruges til pladser.

Jeg ville da også ønske, at der var råd til det hele her og nu, at det var muligt at opfylde det hele her og nu, men det er det jo ikke. En af grundene til, at det ikke er så nemt og ligetil at være politiker, er, at man må foretage prioriteringer og stille krav. Jeg vil vove at påstå, at de, der siger, at de kunne opfylde en pasningsgaranti inden for det næste år, i virkeligheden ville handle i modstrid med børnefamiliernes interesser. Hvis vi begynder massivt at dræne det øvrige samfund for byggekapalet, for lønmodtagere, ville vi simpelt hen bremse den produktion, der er med til at skabe den velstand, der skal fordeles og bl.a. skal bruges til at investere i nye børnehaver. Det kan godt være, det er banalt, men det er et grundvilkår, som især nogle partier åbenbart bliver ved og bliver ved og bliver ved med at se bort fra, og jeg synes egentlig, at det må være dødkedeligt at føre politik på den måde bare at sige, at vi altså skal have 100 pct. af det hele. Det er vildt urealistisk, og det gør også, at man så dybest set ikke er med til at flytte noget som helst.

Til sidst vil jeg bare kort sige noget om de socialt belastede børn. Der er faktisk også i børneredegørelsen nogle utrolig vigtige nye signaler. Det, at vi nu sammen med kommuner og amter vil opstille kvalitetsmål, kvalitetsstandarder og succesmål, er faktisk noget ret nyt og

banebrydende, og hvis kommuner og amter positivt går ind i det, er vi med til at tage et nyt spring, når vi snakker om indsatsen for de truede børn. Langt de fleste, der har med de børn at gøre, er enige i, at den lovgivning, vi har, faktisk er en god lovgivning, men problemet er, at den ikke bliver brugt godt nok overalt. Derfor er et vigtigt nyt skridt faktisk at samarbejde med kommuner og amter om, hvordan vi får brugt den lovgivning noget bedre, og det er det, børneredegørelsen omhandler. Socialudvalget havde i sidste uge et møde i ministeriet, hvori jeg også deltog, med Amtsrådsforeningen og Københavns og Frederiksberg Kommuner, der gav udtryk for, at de var med på at gå ind i det her arbejde, og det er faktisk noget af en indrømmelse, at de er med på at stille kvalitetsmål og kvalitetsstandarder op for arbejdet med de truede børn.

Så behøver det jo heller ikke at blive så forfærdeligt, som hr. Villy Søvndal oprullede, nemlig at nu går indsatsen mod narko, for sindslidende og på døgninstitutionerne i stå. Der er faktisk nogle glimrende eksempler på, at hvis man bruger de regler, der er, fornuftigt, kan man få en bedre indsats for færre penge. Greve Kommune er ét eksempel, hvor de brugte meget stærkt stigende udgifter på at anbringe børn. De lavede en radikal omlægning af deres indsats til en massiv systematisk forebyggende indsats, som faktisk betød en bedre indsats, men til færre penge. De samlede sociale udgiftsstigninger i amterne har i de senere år været 6 pct. om året, hvad der er en meget voldsom stigning. Det er altså en stigning, der er sat i gang, og som ikke bare stopper fra den ene dag til den anden, og det er jo heller ikke det, der er meningen.

Endelig vil jeg sige, at når det er nævnt, at vi skal vurdere, hvordan socialrådgiveruddannelsen skal lægges om, er det, fordi vi fra mange undersøgelser ved, at noget af det, der gentagne gange er blevet peget på som en meget nødvendig ændring for at forbedre vilkårene for de dårligt stillede børn, faktisk er, at de sagsbehandlere, der har med dem at gøre, bedre bliver i stand til at tage sig af dem, og det kræver altså, at vi ser på indholdet og tilrettelæggelsen af socialrådgiveruddannelsen.

Jeg synes faktisk, at denne redegørelse på mange punkter er et vigtigt skridt i den rigtige retning.